

Örömhír a hívőknek. – Az első örömhír az, amit még hitetlenként hallottunk: „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”; hogy Jézus Krisztus „a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen”. Hittünk, mert a Szentlélek meggyőzött minket: hogy bűnösök vagyunk, hogy Isten a bűnünket elítéli, és hogy a helyettesre, Krisztusra van szükségünk.

Valóban örök életünk lett, és ez az élet Isten Fiában van (1Jn 5,11), akiben nincsen bűn (1Jn 3,5). Öröm, amikor valaki megtér és átéli, hogy egyszerre megszabadul minden bűnétől, és szeretné, ha soha többé nem vétkezne. De ez nem sikerül – és elkezdődik az a küzdelem, amiről 7,14–25 ír, és ami az egész földi (testi) életen át tart. Ez (is) megkülönbözteti a hívőt a hitelentől: a hitetlen nem harcol a bűn ellen. A legtöbb bűnével (ha tud róla) egyetért, és ha próbál is tenni valamit azért, hogy „jobb legyen”, az ellenséget más emberekben vagy a körülményekben látja. A hívőben belül folyik a harc: „értelmemmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok”. Nemcsak ismerem Isten törvényét, hanem szolgállok is annak. Nemcsak elismerem, hogy jó, hanem aszerint is akarok élni. „De tagjaimban egy másik törvényt látok” – és újra, ismétlődően elkövetem a bűnöket.

Ezzel küzd és szenved minden hívő, ezért van szükségünk erre az örömhírré: mi Krisztusban vagyunk, és nincs kárhoztató ítélet ellenünk. Ami itt történik, azt Isten tette meg kegyelemből. A törvény, a parancsolatok most sem tudnak megszabadítani a bűn és a halál törvényétől. Krisztus szabadít meg. Isten „kárhozatra ítélte a bűnt a testben”, és Jézus Krisztus testben jött el, hogy a helyettesünk legyen: hogy a mi testünkben lévő bűnért az Ő testében menjen végbe az ítélet, mibennünk pedig „a törvény által követelt igazság” teljesüljön. Isten igaznak tekint, és nem kárhoztat el.

Azokra vonatkozik ez, akik nem test szerint élnek, hanem Lélek szerint; akik „értelmükkel az Isten törvényének szolgálnak”. Megbékéltem Istennel – de Ő nem békélt meg a bűnnel, ezért én sem békélhetek meg vele. Benne vagyok Krisztusban, akiben nincsen bűn, ezért bennem sincs helye a bűnnek. Lélek szerint járok: azt teszem, amit Ő mond, és nem azt, amit a testem.

Amit a test mond: én legyek a legfontosabb magamnak, a megélhetésem, a kényelmem, a biztonságom, az igazam, az elismertségem, a hatalmam. Én vagyok a legfontosabb, és nem Isten. „Isten törvényének nem veti alá magát”: aki ezekre törekszik, konkrét bűnöket is elkövet: pl. csal, hatalmaskodik, megaláz másokat.

„A test törekvése halál” – amire a test törekedni tud, az mind elvész legkésőbb akkor, amikor meghalok. „A Lélek törekvése pedig élet és békesség”: Istennel való életet és Istennel való békességet adott nekem, és meg akar tartani ebben az életben és békességben. Ezért beszél velem, és ezért (is) fontos, hogy neki engedjek.

Amit a Lélek mond: bizonyosságot tesz arról, hogy Isten gyermeke vagyok. Megújítja az értelmemet, „hogyan megítélhessem, mi Isten akarata”. Tanít, eszembe juttatja mindazt, amit az Úr Jézus mondott, és biztat, hogy aszerint éljek. Dicsőíti bennem Krisztust. Rámutat a kísértésekre, veszélyekre, de rámutat az Isten által készített alkalmakra, jó cselekedetekre is. Megtanít arra, hogy utolsó legyek, és Krisztus legyen az első – úgy tudjak odamenni valakihez, ahogyan Ő megy; azt tudjam mondani neki, tenni vele, amit Ő mond és tesz. Megtanít arra, hogy különbséget tegyek szenvedés és szenvedés között – és ha mint keresztyén szenvedek, ne szégyenkezzem, hanem dicsőítsem Istent (1Pt 4,16). Reménységet ad, hogy türelmesen várjam a testem megváltását (8,23), amikor nyilvánvaló lesz a „fiúságom”, és nem kell többé harcolnom a bűn ellen, mert a testemben sem lesz bűn. Mert az Ő törekvése örök élet és örök békesség.

Róm 6,22

Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgái lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet.